

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ.φρ.χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις

Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Μαρτίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 40

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 65)

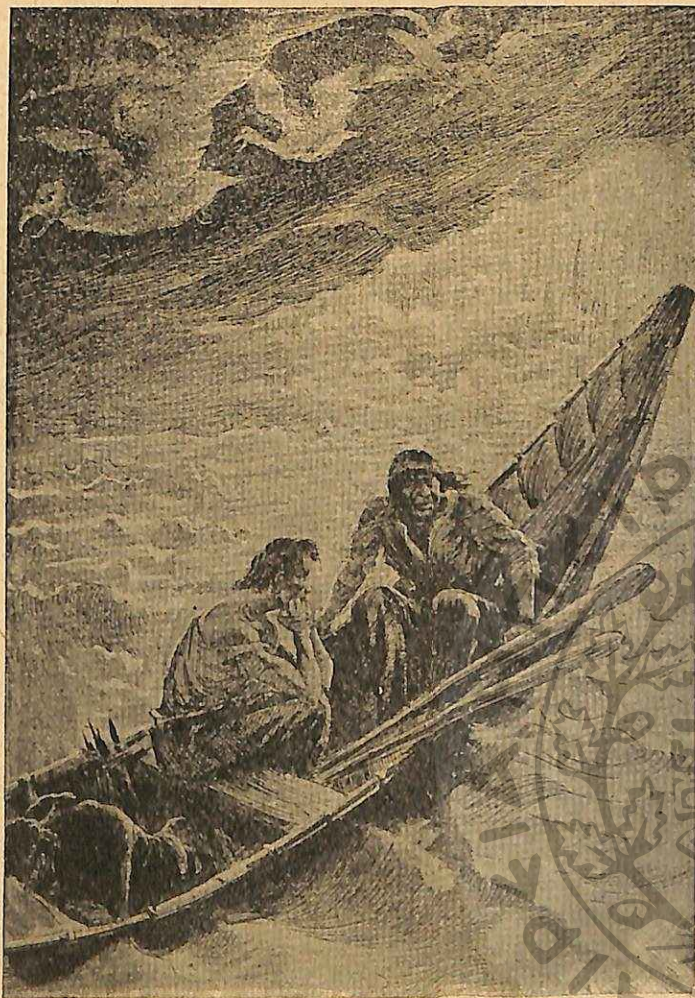
Ὡς ἐκ τοῦ ἐκτοπισμοῦ τοῦ φορτίου του, ὁ Κράμπος κλίνει ὁλονὲν περισσότερον... Ὁ τρομερὸς καύσων, ὁ ὁποῖος βασιλεύει ἀνὰ τὰ πελάγη ἐκεῖνα, καθιστᾷ τὸ μαρτύριον τῆς διψῆς ἀνυπόφορον... Ὁ Αὐγουστος Βαρνάρδος ἀπονήσκει τὴν 1 Αὐγούστου... Τὸ βρῖκιον ἀνατρέπεται τὴν νύκτα τῆς 3 πρὸς τὴν 4... Ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς, καταφυγόντες ἐπὶ τῆς ἀνεστραμμένης τρόπιδος, τρέφονται μὲ τὰ ὄστρεα, τὰ προσκεκολλημένα ἐπὶ τοῦ σκάφους, ἐν τῷ μέσῳ τῶν καρχαριῶν, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐνεδρεύουν... Ἐπὶ τέλους φθάνει ἡ ἀγγλικὴ γολέττα Ἰάνα, κυβερνωμένη ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου Οὐίλλιαμ Γκύ, ἐκ Λιβερπούλς, καὶ παραλαμβάνει τοὺς δυστυχεῖς ναυαγούς.

Ἔως ἐδῶ, τὰ γεγονότα εἶνε ναὶ μὲν κάπως ὑπερβολικά, ἀλλ' ὅχι καὶ ὀλωσδιόλου ἀπίθανα. Αἱ κατωτέρω ὁμῶς περιπέτειαι εἶνε τόσοσὺν παράδοξοι, τόσοσὺν μυθώδεις, ὥστε κατανοῦν ἀπίστευτοι. Ἐξακολουθῶ.

Ὁ Δίρκ Πέτερς καὶ ὁ Ἀρθούρος Πύμ μετὰ τοῦ Τίγριδος, ἔτυχον ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς γολέττας, ἡ ὁποία τοὺς ἔσωσε, λαμπρῶν περιποιήσεων. Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἀνέκτησαν τελείως τὰς δυνάμεις των καὶ σχεδὸν ἐλησμώνησαν τὰ δεινοπαθήματα των. Πότε μὲ γαλήνην καὶ πότε μὲ τρικυμίαν, ἡ Ἰάνα ἐφθάσε τὴν 13 Ὀκτωβρίου εἰς τὴν νῆσον Πρίγκιψ-Ἐδουάρδος, ἐκεῖθεν εἰς

τὴν Κροζέτην καὶ κατόπιν εἰς τὴν Κεργαιλάνην, ἀκολουθοῦσι τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν ἐκείνης ἣν ἠκολούθει τώρα ὁ Ἀλβανός.

Τρεῖς ἐβδομάδες κατηναλώθησαν ἐν Κεργαιλάνῃ πρὸς ἀλίειαν φωκῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ γολέττα ἔκαμιν ἀξιόλογον φορτίον. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ πλοίαρχος τῆς Ἰάνας κατέθεσε τὴν φιλικὴν ἐκείνην, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὁ ὁμῶνυμός του τοῦ Ἀλβανόου ἰσχυρίζεται ὅτι εὗρεν ἐπιστολήν, δι' ἧς ὁ Οὐίλλιαμ Γκύ προσηγγέλλει τὸ διὰ τὸν νότιον πόλον ταξιδεῖόν του.

«Τοῦτο ἐπηύξησε τὸν τῶμον τοῦ δυστυχοῦς μαύρου Νύ-Νύ.»

(Σελ. 75, στήλ. α'.)

Τὴν 12 Νοεμβρίου, ἀναχωρήσασα ἐκ Κεργαιλάνης, ἡ γολέττα διηρμήνευθη δυτικῶς πρὸς τὴν Τρίσταν-Δακούαν, ὅπου μεταβαίνομεν ἤδη καὶ ἡμεῖς. Ἐφθάσαν ἐκεῖ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἐστάθμευσεν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, καὶ τὴν 5 Δεκεμβρίου ἀπέπλευσε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Αὐγῆς, — ἀρχιπελάγους τοῦ ὁποίου ἡ ὑπαρξίς δὲν εἶνε βεβαιωμένη, καὶ τὸ ὅποσον δὲν κατάρθωσε νὰ εὕρῃ.

Τὴν 12 Δεκεμβρίου, ἀναχωρήσας τῆς Ἰάνας διὰ τὸν νότιον πόλον. Τὴν 26, ἡ πρώτη συνάντησις πλεόντων πᾶγων, πέραν τῆς ἐβδομηκοστῆς τρίτης μοίρας, καὶ ἐμφάνισις τοῦ παγοφράγματος.

Ἀπὸ τῆς 1ης μέχρι τῆς 14ης Ἰανουαρίου 1828, διάφοροι περιπέτειαι, διάβασις τοῦ πολικοῦ κύκλου ἐν μέσῳ τῶν πάγων, ὑπέρβασις τοῦ παγοφράγματος καὶ πλοῦς ἐπὶ θαλάσσης ἥδη ἐλευθέρως ἀπὸ πάγου. — τῆς πολυθρυλήτου ἐλευθέρως θαλάσσης, τὴν ὁποίαν συνήντησαν εἰς τὴν 81^ο 21' νοτίου πλάτους καὶ 42^ο δυτικοῦ μήκους. Ἡ θερμοκρασία ἦτο 47 βαθμῶν Φαρενχάιτ, ἡ δὲ τοῦ ὕδατος 34^ο. (Σημειωτέον, ὅτι πρῶτην φοράν θαλασσοπόροι ἐπροχώρουν εἰς τοιαῦτα πλάτη· καὶ αὐτὸς ὁ ἀγγλὸς Ἰάκωβος Βέδδελ, τῷ 1822, δὲν κατάρθωσε νὰ ὑπερβῇ τὸν ἐβδομηκοστὸν τέταρτον παράλληλον).

Σήμερον ἀναρίθμητα πτηνῶν, διέρχονται ἀνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς φανταστικῆς ταύτης θαλάσσης, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ μέγας πέλεκας, ὁ ὁποῖος φονεύεται διὰ τυφελίου. Ἐφ' ἐνὸς πλεόντος πάγου συναντοῦν μίαν πολικὴν ἄρκτον γιγαντιαίων διαστάσεων... Ἐπὶ τέλους φαίνεται γῆ... Εἶνε νησί-δριον, ἔχον περίμετρον λεύγης, εἰς τὸ ὅποιον ἐδόθη

ὕπὸ τοῦ πλοίαρχου τὸ ὄνομα Βεννέτη, πρὸς τιμὴν τοῦ συνδιοκτῆτος τῆς Ἰάνας. Καὶ σημειοῦται ἡ θέσις τοῦ νησιδρίου τούτου: Νότιον πλάτος, 82° 50' — εὐκρινὴ μῆκος, 42° 20'.

Ἐφ' ὅσον ἐπροχώρουν πρὸς νότον, ἡ θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ τῆς θαλάσσης ἐγένετο ἡπιωτέρα. Ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀνέφελος, ὁ ἄνεμος σταθερὸς, ἡ ἡμέρα διαρκής (διότι ὡς γνωστόν, εἰς τοὺς πόλους ἡ ἡμέρα διαρκεῖ ἐξ ἡμέρας). Οὕτως ἡ Ἰάνα ἡδυνήθη νὰ προχωρήσῃ καὶ πέραν τῆς 83ης μοίρας, ὅπου, τὴν 18ην Ἰανουαρίου, νέα γῆ ἀνακαλύπτεται.

Ἦτο νῆσος, ἀνήκουσα εἰς μέγα ἀρχιπέλαγος, ἐκτεινόμενον πρὸς δυσμὰς. Ἡ γολέττα ἐπλησίασε καὶ ἡγκυροβόλησεν, αἱ λέμβοι κατεβιβάσθησαν, καὶ ὁ Ἀρθούρος Πύμ μετὰ τοῦ Δίρκ Πέτερς, εἰσελθόντες εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν, ἐπροχώρουν πρὸς τὴν ξηράν. . . Ἐξαίφνης εὐρέθησαν ἐνώπιον τεσσάρων μονοξύλων, φερόντων ἀνθρώπους ὠπλισμένους, καὶ ἐσταμάτησαν.

Ἦσαν ἰθαγενεῖς, — ἀνθρώποι παραδοξότατοι, πρωτοφανεῖς, κατὰ μαυροὺς ὡς ὁ γαγάτης, ἐνδεδυμένοι μὲ δέρματα ζώων μαύρων, ἀγνοοῦντες καθολικὴν γλῶσσαν καὶ φοβούμενοι τὸ λευκὸν χρῶμα. . . Χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃ ἐχθρὴν διάθεσιν, ἐξεφώνουν ἀκαταπαύτως τὰς δύο ταύτας λέξεις: Ἀ ν α μ ὁ ο — μ ὁ ο! καὶ λ ἄ μ α — λ ἄ μ α! Τὰ μονόξυλα προσήγγισαν τὴν Ἰάνα ν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνῆλθεν ὁ ἀρχηγὸς Τόο-Βίτ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ εἰκοσάδος ἰθαγενῶν. Κατελήφθησαν ὑπὸ μεγάλης ἐκπληξείας ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς γολέττας, τὴν ὁποίαν ἐξελάμβανον ὡς κάτι τι ζωντανὸν καὶ τῆς ἐθώπευαν τὰς κεφαλαίας καὶ τὰ ἰστία. . . Κατόπιν ἀνέλαβον ἔργον πλοηγού, καὶ διὰ μέσου τῶν ὁράλων, τὴν ὠδήγησαν ἀσφαλῶς εἰς ὄρμον, ὁ πυθμὴν τοῦ ὁποίου ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἄμμου μαύρου, ὅπου καὶ ἡγκυροβόλησεν εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς μιλίου ἀπὸ τῆς ἀκτῆς. Ὁ πλοίαρχος Οὐίλλιαμ Γκὺ, κρατήσας ὁμήρους ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἀπεβιβάσθη.

Κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, τί παράδοξος νῆσος αὕτη ἡ νῆσος Τσάλαλ! Τὰ δένδρα τῆς δὲν ὁμοιάζαν μὲ κανὲν εἶδος ἐκ τῶν γνωστῶν τοῦ πλανήτου μας! Οἱ βράχοι τῆς ἐπαρουσίαζον μίαν σύστασιν, μίαν σύνθεσιν, ὅπως ἄγνωστον εἰς τοὺς συγχρόνους ὀρυκτολόγους. Καὶ εἰς τὰς κοίτας τῶν ποταμῶν τῆς ἔρρεον ἀντὶ ὕδατος μία ρευστὴ οὐσία διαφανής, μὲ ραβδώσεις ἐκ φλεβῶν χωριστῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν ἡνοῦντο πάλιν ἀμέσως, ὅταν τὰς ἐχώριζέ τις διὰ λεπίδος μαχαίρας!..

Τὸ Κλὸκ-Κλὸκ, ἡ κυριώτερα κωμῶπολις, ἡ πρωτεύουσα οὕτως εἰπεῖν τῆς νήσου, ἀπέτρεπε περίπου τρία μίλια ἀπὸ

τῆς ἀκτῆς. Ἐλευσινὰ τὰ οἰκήματά τῆς, κατεσκευασμένα ἀποκλειστικῶς ἀπὸ μελανὰ δέρματα. Ὑπῆρχον κατοικίδια ζῶα ὁμοιάζοντα μὲ χοίρους, ἐν εἶδος προβάτου μαύρου, πολλῶν εἰδῶν πτηνὰ καὶ χελῶναι πολυάριθμοι.

Τοὺς κατοίκους τῆς κωμοπόλεως ταύτης, ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παῖδια, ὁ Ἀρθούρος Πύμ ἀναβιβάζει εἰς δεκακισχιλίας ψυχὰς. Δὲν ἦσαν ἐπίφοβοι, ἀλλὰ λίαν θυροβώδεις καὶ διαχυτικοί, ἐπομένως ὀχληρότατοι. Μετὰ τινα διαμονὴν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Τόο-Βίτ, ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπανῆλθον εἰς τὴν ἀκτὴν, ὅπου ἐν εἶδος μαλακίου, τὸ ὁποῖον ὑπεραγαποῦν καὶ ἀκριβοπληρόνουν οἱ Κινέζοι, — ἦτο ἄφθονον, ὅσον εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος τῶν νοτίων χωρῶν.

Ὁ πλοίαρχος ἐσκέφθη, ὅτι ἡδύνατο νὰ κάμῃ ἐπικερδεστάτην ἀλυσίαν, καὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου συνεννοήθη μὲ τὸν ἀρχηγόν. Ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ ἐξήτησε τὴν ἄδειαν νὰ κατασκευάσῃ παραπήγματα, ὅπου ἄνδρες τινὲς ἐκ τοῦ πληρώματος τῆς Ἰάνας θὰ ἔμενον, διὰ νὰ ἐπιμεληθῶν τὰ τῆς ἀλυσίας καὶ νὰ προτομαῖον τὸ φορτίον, ἐνῶ ἡ γολέττα θὰ ἐξηκολούθει τὴν πρὸς τὸν πόλον πορείαν τῆς. Ὁ Τόο-Βίτ ἐδέχθη προθύμως τὴν πρότασιν, καὶ συνωμολογήθη μία σύμβασις, διὰ τῆς ὁποίας οἱ ἰθαγενεῖς ὤφειλον νὰ παράσχουν τὴν συνδρομὴν τῶν εἰς τοὺς ἀλιεῖς τῆς Ἰάνας εἰς πρὸς συλλογὴν τοῦ πολυτίμου μαλακίου.

Μετὰ ἓνα μῆνα, αἱ προκαταρκτικαὶ ἐργασίαι εἶχον τελειώσῃ. Ἐξελέγησαν τρεῖς ἄνδρες διὰ νὰ παραμείνουν εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ. Πρὶν ἀναχωρήσῃ ὁ πλοίαρχος Γκὺ, ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τελευταίαν φορὰν τὸ Κλὸκ-Κλὸκ. Ἀλλὰ, μολονότι οὐδέποτε μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῷ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ συλλάβῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν κατὰ τῶν ἰθαγενῶν, ἔλαβε τὴν πρόνοιαν νὰ φέρῃ ἐξ ἄνδρας ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ νὰ διατάξῃ νὰ πληρώσῃ τὰ τηλεβόλα.

Ὁ Τόο-Βίτ, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ ἑκατοντάδος πολεμιστῶν, ἐσπευσεν εἰς προϋπάντησιν τῶν ξένων του. Εἰσήλθον εἰς μίαν στενὴν φάραγγα, μεταξὺ βράχων, ἀποτελουμένων ἀπὸ μίαν πέτραν γλοιώδη, ἐν εἶδος λίθου στεατίτου, ὁμοῖον τοῦ ὁποίου οὐδαμῶς εἶχεν ἴδῃ ὁ Ἀρθούρος Πύμ, ἐδέχθη δὲ νακολοιῶν μύριους ἐλιγμούς, κατὰ μῆκος ἀποκρήμνων πλευρῶν, ὕψους ἐξήκοντα μέγχρις ὀγδοήκοντα ποδῶν.

Μολονότι τὸ μέρος ἦτο καταλλήλολοτον δι' ἐνέδραν, ὁ πλοίαρχος Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπροχώρουν ἀφόδως καὶ συσσωματωμένοι. Δεξιὰ καὶ ὀλίγον ἐμπρός, ἐβάδιζαν ὁ Ἀρθούρος Πύμ, ὁ Δίρκ Πέτερς καὶ εἰς ναύτης ὀνόματι Ἀλλεν.

Εὐρεθεῖς πρὸ μιᾶς χαράδρας, ἡ ὁποία ἔχαιεν ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ βράχου, ὁ Ἀρθούρος Πύμ εἰσεχώρησε, διὰ νὰ δρέψῃ μερικὰ λεπτοκάρυα, τὰ ὁποῖα ἐκρέμαντο ἐπὶ ἰσχνῶν τινῶν δενδρυλίων. Μετὰ τοῦτο ἐστράφη διὰ νὰ ἐξελθῇ, ὅταν εἶδεν, ὅτι ὁ Δίρκ Πέτερς καὶ ὁ Ἀλλεν τὸν εἶχον ἀκολουθήσῃ. Ἐβάδιζαν λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς πρὸς τὴν ἐξοδὸν τῆς χαράδρας, ὅταν ἐξαίφνης μία ὀρμητικὴ δόνησις τοὺς ἐξήπλωσε κατὰ γῆς. Ταυτοχρόνως ὁ βράχος ἤρχισε νὰ καταρρέῃ καὶ ἐφοβήθησαν μήπως ἐνταφιασθῶν ἐκεῖ ζωντανοί.

Ζωντανοί! . . ὅχι ὅμως καὶ οἱ τρεῖς. Διότι ὁ Ἀλλεν ἐτάφη τόσον βαθέως ὑπὸ τὰ χαλάσματα, ὥστε δὲν ἀνέπνεε πλέον. Συρόμενοι διὰ τῶν γονάτων, μετὰ κόπου ἀνοίγοντες διόδον, ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς, κατάρθωσαν νὰ φθάσιν εἰς τινὰς προεξοχὰς σχιστολίθου, κάπως στερεωτέρας, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀναρριχώμενοι, νᾶνέλθουν εἰς ἀσφαλῆς ὕψωμα, ὅθεν ἡδυνήθησαν νὰ ἐπισκοπήσῃ οὐκ τὴν περιοχὴν.

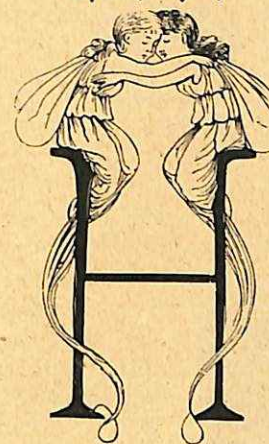
Εἶχεν ἐπέλθῃ κατάρρευσις βράχων, — τεχνητὴ κατάρρευσις, προκληθεῖσα ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν. Ὁ πλοίαρχος Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ εἰκοσιοκτὼ ἐκ τῶν συντρόφων του, εἶχον φονευθῇ, κατασυντριβέντες ὑπὸ τὸ βάρος ἐνὸς ἑκατομμυρίου τόννων χρώματος καὶ λίθων!

Πληθὸς ἰθαγενῶν, — ἐξαιρετικῶς μεγάλῃ κίνησις. Φαίνεται ὅτι εἶχον ἔλθῃ καὶ ἀπὸ τὰς πλησιέστερας νήσους, διὰ νὰ λεηλατήσουν τὴν Ἰάνα ν. Τῶνόντι, ἐβδομήκοντα λέμβοι διηυθύνθησαν μετ' ὀλίγον κατὰ τῆς γολέττας. Οἱ ἐξ ἄνδρες, οἱ μείναντες ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἡμύνησαν διὰ τῶν τηλεβόλων καὶ ἐφώνευσαν πολλοὺς. Οὐχ ἦττον ἡ Ἰάνα κατελήφθη ἐξ ἐφόδου καὶ ἐπυρπολήθη, κατεσφάγησαν δὲ οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς. Τέλος ἔγινε μία φοβερά ἐκρηξίς, ἀναφλεγθῆσις τῆς πυριτιδαποθήκης, καὶ χιλιάδες ἰθαγενῶν ἐφονεύθησαν ἢ ἐτραυματίσθησαν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν κραυγάζοντες: Τ ε κ ε λ ἰ - λ ἰ! . . . Τ ε κ ε λ ἰ - λ ἰ! . . .

Ἐν τούτοις ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς, ὡς ἐκ θαύματος σωθέντες, κατάρθωσαν νὰ ζήσουν κρυμμένοι μεταξὺ τῶν βράχων ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα, τρεφόμενοι διὰ λεπτοκαρύων. Τὸ κρησφύγετόν των ἦτο μέγα χάσμα, σχηματισθὲν ἐκεῖ μετὰ τὴν καταστροφὴν, ἀβυσσος σκοτεινὴ καὶ ἀδιέξοδος, πλήρης σπηλαίων καὶ βαράθρων. Ἀλλὰ μὴ δυνάμενοι νὰ παρατείνων ἐπὶ πλέον τὴν διαμονὴν των εἰς τὸν λαβύρινθον αὐτόν, ἀπεφάσισαν νὰ ἐξελθῶν ἐπὶ πάσῃ θυσίᾳ. Μετὰ πολλὰς ἀποπειράς, κατάρθωσαν νὰ εὗρουν διέξοδον καὶ νὰ ὀλισθήσουν διὰ τοῦ πρανοῦς τοῦ βράχου. Μόλις ὁ μὴς εὐρέθησαν ἔξω, πέντε ἄγριοι ἐπέ-

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΔΙΠΛΗ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΑΤΡΙΚΗ καρδιά τοῦ Βασιλέως μας ἐδοκιμάσθη καὶ ἀνέλαμψε μὲ ὀλὴν τὴν αἴγλην τῆς στοργῆς, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐν ὁδῷ Φαλήρου ἀποπείρας. Ἐξ ὅλων τῶν λεπτομερειῶν τοῦ θλιβερωτάτου ἐκείνου περιστατικοῦ,

ὡς γνωρίζετε, περισσότερον ἐθαυμάσθη ὁ ἡρωϊσμὸς τοῦ Βασιλέως-Πατρός, ὁ ὁποῖος ἀψηφῶν πάντα κίνδυνον, ἐσηκώθη ὄρθιος, διὰ νὰ προασπίσῃ τὴν Βασιλοπαιδα Μαρίαν.

Ἡ ὥραία πρᾶξις ἐνέπνευσε καὶ μίαν ὥραϊαν φράσιν: Ἡ τερπεσταία «Νέα Ἡμέρα» σχολιάζουσα τὸ γεγονός, ἀπορεῖ πῶς δὲν παρέλυσεν τὴν χεῖρα τῶν ἀπαισίων δολοφόνων ἡ δ ι π λ ἡ Μ ε γ α λ ε ι ὁ τ η ς τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Πατρός, τοῦ σκιαζόντος διὰ τοῦ ἰδίου σώματος, ὑπὸ βροχὴν σφαιρῶν, τὴν πεφιλημένην Αὐτοῦ θυγατέρα.

Διπλὴ Μεγαλειότης! καὶ ἦτο τῶνόντι τὴν στιγμὴν ἐκείνην!.. Τὸ μεγαλεῖον τοῦ βασιλικοῦ Στέμματος ἐδιπλασιάσθη διαμιάς ὑπὸ τοῦ μεγαλείου τῆς πατρικῆς Καρδίας. Μόνον κακοῦργοι ἡδύνατο ν' ἀντενίσουν ἀπαθῶς τὸ θέαμα ἐκεῖνο τῆς ὑπερτάτης στοργῆς, τῆς ἐξωθούσης εἰς ὑπερτάτον ἡρωϊσμόν, — θέαμα, τὸ ὁποῖον εἶδε διὰ τῆς φαντασίας ὅλος ὁ κόσμος, ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς γῆς ὅπου διεσαλπίσθη τὸ γεγονός, καὶ συνεκινήθη, καὶ ἐδάκρυσε, καὶ ἐθαύμασε, καὶ ἐχειροκρότησε τὸν Βασιλέα-Πατέρα. . .

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος δὲν ἐδίστασεν οὔτε στιγμὴν. Ἐπρωτίμην ν' ἀποθάνῃ Αὐτός, ἀλλὰ νὰ σώσῃ τὴν θυγατέρα Του. Ἀν τὴν ἔσωσε χωρὶς θυσίαν τῆς πολυτίμου τοῦ ζώης, τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλησε νὰ ἐκμηδενισθῇ ἡ Ἑλλάς. . . Ἀλλὰ πόσοι καὶ πόσοι δὲν ἐσώσαν τὰ τέκνα των ἐπὶ θυσίᾳ τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς! Ἀρκοῦμαι νὰ σας ἀναφέρω μόνον τὸ πρόσφατον γεγονός: Πρό τινων ἡμερῶν, γυνὴ πρόσφυξ, κρατούσα εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ βρέφος τῆς, ἐταξείδευε διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἀπὸ Ἀγίας Μαρίας εἰς Λαμίαν. Ἐξαίφνης τὸ βρέφος ἐκφεύγει ἐκ τῶν χειρῶν τῆς καὶ πίπτει ἐπὶ τῶν σιδηρῶν γραμμῶν. Ἡ μήτηρ δὲν χάνει στιγμὴν, ρίπτεται εἰς τὰς γραμμάς, ἀνασύρει τὸ τέκνον τῆς,

τὸ σώζει ὡς ἐκ θαύματος. . . ἀλλ' ἐκείνη διαμελίζεται ὑπὸ τοὺς τροχοὺς καὶ ἐκπνέει ἐκεῖ, ὄμμα τῆς στοργῆς τῆς!

Τὸ σπαραξικάρδιον δυστύχημα συνέκλινε βαθύτατα τὴν κοινωνίαν τῆς Ἀγίας, ἡ ὁποία ἐθαύμασε τὴν ἡρωίδα μητέρα. Ἀλλ' ὁ ἡρωϊσμὸς τῆς δὲν διεφθέρθη πέραν τῶν ὁρίων τῆς ἐπαρχίας, καὶ ἐγὼ ἀκόμη, ὁ ὁποῖος σὰς γράφω περὶ αὐτῆς, ἀγνοῶ τὸν ὄνομά τῆς. Τὸ ἀγνοεῖ ἐπίσης καὶ ὁ κόσμος. Ἡ πτωχὴ ἐκείνη γυνὴ ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀφανῶν ἡρώων. Ἀλλ' ἡ πρᾶξις τῆς, κατὰ τί διαφέρει τῆς βασιλικῆς; Πατὴρ ὁ Βασιλεὺς καὶ αὕτη Μήτηρ. Ἡ στοργὴ δὲν ἔχει διακρίσεις. Καὶ εἴτε πορφύραν βασιλικὴν περιβάλλεται, εἴτε ῥάκη πρόσφυγος πτωχῆς, ἡ Καρδία ἡ φιλόστοργος εἶνε μία καὶ ἡ αὐτή, παντοτε ἰερά, πάντοτε θαυμαστὴ καὶ ἀξία τιμῆς!

Διὰ τοῦτο, τὴν στιγμὴν αὐτὴν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου συνδυάζονται, ἀφ' ἐνὸς μὲν ὁ Βασιλεὺς, ὁ προασπίσας διὰ τοῦ ἰδίου σώματος τὴν Βασιλοπαιδα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ πτωχὴ ἐκείνη γυνὴ, ἡ διαμελισθεῖσα χαρὶν τοῦ τέκνου τῆς, — ὁ Πατὴρ ἀφ' ἐνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ Μήτηρ, — ἐξισοῦνται ὑπὸ τὴν αἴγλην τοῦ ἰδίου αἰσθήματος καὶ τοῦ ἰδίου ἡρωϊσμοῦ, καὶ ἀποτελοῦν ἐν ζευγος μεγαλοπρεπὲς καὶ γιγάντιον ὡς σύμβολον, τὸ ζευγος τῶν Γ ο ν ε ὶ ν, τῶν ἀγαπώντων τὰ τέκνα καὶ θυσιάζομένων ὑπὲρ αὐτῶν! . . . Νέα δ ι π λ ἡ Μ ε γ α λ ε ι ὁ τ η ς. . .

Ἀν ἡ κοινωνικὴ ἀπόστασις, ἡ ὁποία τοὺς χωρίζει, εἶνε μεγάλη, δύναται ὁ μὴς νὰ τὴν πληρώσῃ ὅλοι οἱ γονεῖς τοῦ κόσμου, ἀπὸ τῶν Βασιλέων μέχρι τῶν ἐπαυτῶν. Διότι ποῖοι γονεῖς δὲν ἀγαποῦν ἐπίσης τὰ τέκνα των; Ποῖος πατὴρ ἢ ποία μήτηρ, ἐν παρομοίαις στιγμαῖς, δὲν θὰ ἔκαμνεν ὅτι ἔκαμνεν ὁ Βασιλεὺς Πατὴρ καὶ ἡ πρόσφυξ Μήτηρ; Ποῖος δὲν θὰ ἦτο πρόθυμος νὰ φονευθῇ, διὰ νὰ σώσῃ τὴν θυγατέρα του; ποία δὲν θὰ ἦτο ἐτοιμὴ νὰ διαμελισθῇ, διὰ νὰ σώσῃ τὸν υἱὸν τῆς;

Ὡ, ποῖον θησαυρὸν ἀγάπης ἐγκλείει ἡ καρδία τῶν γονέων! Ὡ, ποῖον θησαυρὸν κατέχει ὁ ζῶν ὑπὸ τὴν σκέπην πατρὸς καὶ μητρός! . . . Συλλογισθῆτε τὸ ὀλίγον, ἀγαπητοί μου! Συλλογισθῆτε τί κάμνουν καθημερινῶς διὰ σὰς οἱ γονεῖς σας, συλλογισθῆτε τί θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ κάμνουν διὰ σὰς ἐν ὅρῳ κινδύνου, καὶ ἀγκυπτεῖ τους, καὶ λατρεῖτε τους μὲ ὀλὴν σας τὴν δύναμιν! Καὶ ἂν ποτε εὐρεθῆτε εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ τους λυπήσετε, νὰ πράξετε κάτι τὸ ὁποῖον θὰ τους δυσχεράσῃ, — συλλογισθῆτε ἀμέσως τὴν διπλὴν Μεγαλειότητα, τὸν Πατέρα καὶ τὴν Μητέρα, περὶ τῶν ὁποίων σὰς εἶπα, καὶ ἂν σας μείνῃ ἀκόμη θάρρος, πράξατέ το!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Ἀνθρώπος χωρὶς μυαλὸν
Ὡς κτίζει καὶ χαλὰ.
Κι' ὁ Θεὸς ἀπ' τ' ἀψηλὰ
Τὸν κυττάζει καὶ γελᾷ.

*

Αὐτὸς ποῦ δὲν ἀξίζει ὁ ἴδιος κάτι τί,
Νὰ κρίνῃ τὴν ἀξία τοῦ ἄλλου ἀδυνατεῖ.
+ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ROBINΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 68)

«Ένα πρωί, ο καιρός ήτο τρικυμιώδης. Ο Μάρτιος είχε πολύ καλός μήνας δια τους θαλασσιούς... Ο οὐρανός ήτο ὅλος σκεπασμένος ἀπὸ σύννεφα μαύρα, οἱ δὲ λά-
ροι, οἱ ὅποιοι ἐκτιζαν τώρα τὰς φωλεὰς των εἰς τὰς κορυφὰς τοῦ βράχου, ἐπετοῦσαν ἀνήσυχτοι μὲ κρωγμούς ἀπαισίους. Καὶ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἐσηχόνοντο τόσο ὑψηλά, ὥστε ἡ Μηλιά ἐσυλλογιζέτο μὲ ἀγωνίαν τὰ κακόμοιρα τὰ ψα-
ράδια, τὰ ὅποια ἤμπορούσε νὰ μὴ ἐπιστρέψουν ὅλα τὸ βράδυ...»

Ἡ μικρὰ ἐξήλθεν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔβλεπε τὸ θέαμα μελαγχολικόν... Τέτοια ἦτον ἡ θάλασσα καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ποῦ ἐβ-
γήκε μαζί μὲ τὴν μητέρα της εἰς τὴν ἀκρογια-
λιάν, καὶ ἐπερί-
μεναν ἐκεῖ νὰ γυρίσῃ ἡ βάρ-
κα τοῦ πατέρα της... Ἄχ! οὔτε βάρκα ἐγύρισε, οὔτε πατέρας!..

Εὐτυχῶς, κα-
νὲν πλοῖον δὲν ἐφαίνετο σήμερον εἰς τὴν θάλασ-
σαν. Ἡ παλίρ-
ροια ἀνέβαινε τα-
χυτέρα, ὥθουμέ-
νη ἀπὸ τὸν ὀρμητικὸν ἄνεμον. Τί τρι-
κυμία, τί θόρυβος!.. Πέπλος ὁ-
μίχλης ἐσκέπαζε πρὸς στιγμὴν ὅλην τὴν θάλασσαν, ἕως πέρα εἰς τὸν ὀ-
ρίζοντα. Κατόπι πνοὴ ἀνέμου τὸν ἐσά-
ρωνε, τὸν ἔδιωχνε, καὶ ἔβλεπε πάλιν ἡ
Μηλιά καθαρὰ τὰ πελώρια κύματα νὰ
τρέχουν ὡς τρελά, νὰ συγκρούωνται καὶ
νὰ σκορπίζουν ἄφρους...»

Ἡ Μηλιά ἐκύνταζε προσεκτικώτερα καὶ διέκρινε μίαν στήλην καπνοῦ, ἡ ὁ-
ποία ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν καπνοδόχον ἐνὸς ἀτμοπλοίου. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μόλις ἐφαίνετο, διότι ἦτο βυθισμένον εἰς τὸ
χάσμα τοῦ κύματος. Ἄλλ' εὐθὺς πάλιν ἐσηκώθη τόσο ὑψηλά, ποῦ ἐνόμιζες
ὅτι θὰ φθάσῃ εἰς τὸν οὐρανόν...»

Ἦτο μία θ α λ α μ η γ ο ς, μικρὸν ἀτμόπλοιο ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια ἔχουν οἱ
πλούσιοι καὶ ταξιδεύουν χάριν διασκε-

δάσεως. Ἀλλὰ πῶς ἐβγήκε μὲ τέτοιον
καιρόν; ἐσκέπτετο ἡ Μηλιά. Ποτὲ δὲν
θὰ ἤμπορούσε νὰ φθάσῃ σὲ λιμάνι...
Ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ ἐκύνταζε, ἀνακαλύ-
πτει καὶ ἄλλην στήλην καπνοῦ. Αὐτὴ
μάλιστα ἦτο διπλὴ... δύο καπνοδόχοι ἐκά-
πνιζαν... Ἦτο ἓνα μεγάλο ἀτμόπλοιο. τὸ
ὅποion ἐπάλασε κατὰ τῆς τρικυμίας
μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἀτμοῦ...»

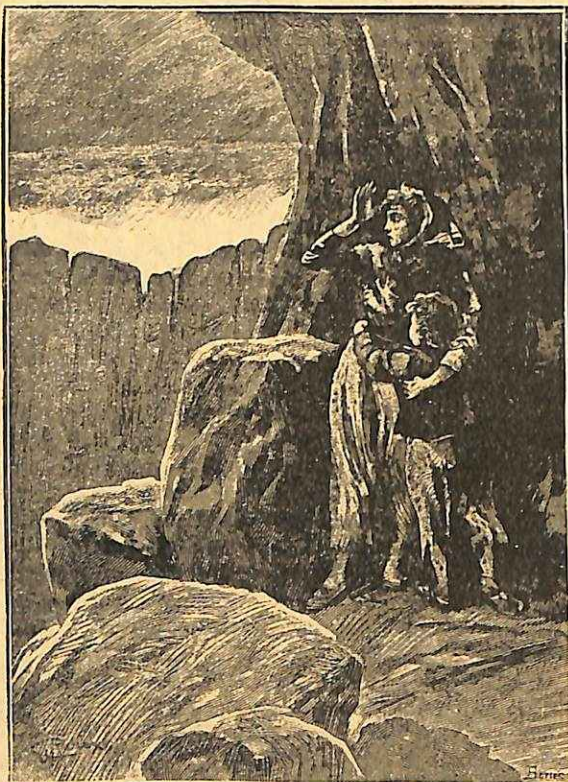
«Τί καλὰ! ἐσυλλογίσθη ἡ Μηλιά. Τὸ
μεγάλο θὰ βοηθήσῃ τὸ μικρό... Νά, νά,
τὸ ἓνα πλησιάζει τὸ ἄλλο... Τὸ μικρότε-
ρο ὅμως κρύβεται συχνά μέσα σὲ βουνά ἀπὸ θάλασσα... Ἄχ,
πῶς θὰ ὑποφέρουν οἱ καίμενοι οἱ ἄνθρω-
ποι μὲ τέτοια τρικυμία!..»

Καὶ τὰ πλοῖα συμπλησιάζουν ὁλοένα... ἰδοὺ, τώρα εἶνε πολὺ
πλησίον... καὶ τὰ δύο ἐπάνω εἰς τὸ ἴδιον
κύμα, θὰ ἐλεγε... Ἀλλὰ τότε λοι-
πὸν θὰ συγκρου-
σθῶν... ὦ, ἄλ-
λοῖμονον!

«Σταθίτε! Σταθίτε!» φω-
νάζει ἡ Μηλιά
χωρὶς νὰ το θέ-
λῃ, κλείουσα τὰ
ματια της ἀπὸ
τὴν φρίκην.

Καὶ τὰ ἀνοίξε
πάλιν, διὰ νὰ
ἰδῇ τί ἀπέγει-
νε... Τὰ δύο
πλοῖα ἐσχημάτι-
ζαν τώρα πλέον
μίαν μόνον μαύ-
ρην κηλίδα. Ἦ-
το βέβαια ἡ σιγ-
μή, ποῦ τὸ μικρὸν θὰ ἐπερνούσεν ἔμ-
προσθεν τοῦ μεγάλου... Ὀλίγον ἀ-
κόμη καὶ θὰ ἐχωρίζοντο... ἐπειτα τὸ
καθὲν θὰ ἐξακολουθοῦσε τὸν δρόμον
του... Ἀλλ' ἐξαφνὰ ἡ Μηλιά βγάζει
μίαν φωνὴν σπαρτακτικὴν:

— Ἄ!.. Ἄ!.. Γιαννάκη!.. ὦ, μεγάλο κακό!.. Τρέξε γρήγορα νὰ
ἰδῇς!.. Ὁ Γιαννάκης ἔτρεξε. Καὶ τὰ δύο
παιδιά, ἀκίνητα ἀπὸ τὸν τρόμον των, εἶ-
δαν τὴν θαλαμηγὸν ὀρθίαν, μὲ τὴν κα-
ρίναν εἰς τὸν ἄερα...
— Νά, νά, θὰ βουλιάξῃ!.. ὦ, συμφορά!
εἶπεν ἡ Μηλιά, καὶ γονατί-
σασα ἐσταυροκοπήθη.
— Ὅχι! ὅχι! δὲν θὰ βουλιάξῃ! εἶπεν ὁ
Γιαννάκης, ἐναγκαλιζόμενος τὴν ἀδελφὴν
του. Σώπα! δὲν το πιστεύω!.. Ἡ Μηλιά ἐσηκώθη
πάλιν διὰ νὰ ἰδῇ.

«Νά, νά, θὰ βουλιάξῃ!.. ὦ, συμφορά! εἶπεν ἡ
Μηλιά... Ὅχι, ὅχι δὲν θὰ βουλιάξῃ!»
(Σελ. 76, στήλ. 6.)

— Ἄχ! δὲν βλέπω πειὰ τίποτα, εἶ-
πε... Νά, τὸ μεγάλο βαπόρι ἐστάθη καὶ
περιμένει... ἀλλὰ τὸ ἄλλο δὲν φαίνεται
κοντὰ του... πάει! ἐβούλιαξε!..

Καὶ ἐθυμώθη τὴν πίκραν τῆς μητέ-
ρας της, ὅταν ἐπνίγη ὁ πατέρας της.
— Νά ἤμαστε τόσο κοντὰ καὶ νὰ
μὴ μποροῦμε νὰ σώσουμε κανένα! εἶπε
κλαίονσα.

— Μὴν κλαῖς, Μηλιά, γιατί φο-
βᾶμαι!.. εἶπεν ὁ Γιαννάκης καὶ τὴν
ἐτράβηξε διὰ νὰ ἐμβουν εἰς τὸ σπῆ-
λαιον.

Ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ. Ἐ-
σκέπτετο, ὅτι ἤμπορούσε καὶ νὰ ἡπατή-
θῃ, καὶ ἡλπίζε νὰ ἴδῃ πάλιν μακρότερα
τὸν καπνὸν τοῦ μικροῦ ἀτμοπλοίου...
Ματαίᾳ ἐλπίς!

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας τὸ με-
γάλον ἐξακολούθησε τὸν δρόμον του.
Ἀρὰ γε κατῴρθωσε νὰ σώσῃ καὶ νὰ
παραλάβῃ τοὺς ναυαγούς τοῦ μικροῦ.
Ὅχι βέβαια! Τὸ δυστύχημα ἐπῆλθε αἰ-
φνίδιον μὲ τὴν σύγκρουσιν ἡ θαλαμηγὸς
θὰ ἐκόπη εἰς δύο καὶ κατόπι θὰ ἐβυθί-
σθη αὐτανδρός, δηλαδὴ μὲ ὅλον τὸ πλῆ-
ρωμα καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἐπιβάτας...
Καὶ τώρα τὸ ἄλλο ἀτμόπλοιο ἐφευ-
γε... Πρέπει νὰ ἦτο πολὺ γερὸν σκά-
φος, διότι ἀντιμετώπιζε τὴν τρικυμίαν
μὲ γενναίωτα. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐ-
φαίνετο μικρότερον καὶ ὕστερα ἡ Μη-
λιά τὸ ἔχασεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της
ὀλωσδιόλου.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ παλίρροια ἐξακολού-
θει καὶ τὰ παιδιὰ δὲν ἤμπορούσαν νὰ φήσουν
τὸ θέαμα τῆς μανιώδους ἐκείνης θαλάσ-
σης, καὶ τὴν ἀνάμνησιν τῆς συγκρού-
σεως, ἡ ὁποία ἐστοίχισε τὴν ζωὴν εἰς
τόσους δυστυχεῖς!..

Ἐξαφνὰ ἓνα κύμα ἐσηκώθη ὀρθίον,
εἴκοσι πόδας ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν κορυ-
φὴν τοῦ βράχου.

— Μέσα γρήγορα!! θὰ μας πλά-
κωσῃ! ἐφώναξεν ἡ Μηλιά, καὶ ἀρπά-
σασα εἰς τὴν στιγμὴν τὸν ἀδελφόν της,
ὥρμησεν ὡς τρελὴ εἰς τὸ σπῆλαιον.
Ἦτο καιρός... Τὸ πελώριον κύμα
ἐπροχώρησε μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς, ἐ-
σκέπασεν ὡς ἓνας θόλος ὕγρος ὅλην
τὴν αὐλήν, ὕστερα ἐχαμήλωσε καὶ ἐσά-
ρωσε τὸν ἐξώστην τοῦ σπηλαίου μὲ τό-
σην ὀρμὴν, ὥστε βέβαια, ἂν τὰ παιδιὰ
εὐρίσκοντο ἀκόμη ἐκεῖ, θὰ τα ἔρριπτε
κάτω καὶ θὰ τα συνέτριβεν. ὦ, πῶς ἔ-
τρεμαν καὶ τὰ δύο, συλλογιζόμενα τὸν
κίνδυνον, τὸν ὅποion διέτρεξαν!..

«Ποτὲ μου δὲν θὰ ξανακαταιδῶ! εἶ-
πεν ὁ Γιαννάκης κατατρομαγμένος. Φαν-
τάσου ἂν ἐγίνετο αὐτὸ, τὴν ὥραν ποῦ
θὰ ἤμαστε κάτω! Εἶδες τί ψηλὸ ποῦ
ἦταν τὸ κύμα καὶ τί σκοτάδι ἔγινε, ὅταν
ἐσκέπασε τὴν αὐλὴν μας σὰν στέγη!»

— Νά, λίγο ἔλειψε νὰ χαθοῦμε! εἶ-
πεν ἡ Μηλιά. Ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν κατε-

βαίνουμε κάτω, παρὰ τὸν καιρὸ ποῦ
φεύγει ἡ θάλασσα. Τότε αὐτὰ τὰ μεγά-
λα κύματα δὲν φθάνουν ποτὲ ὡς ἐδῶ...
Τὴν ὥρα ποῦ ἐπέρασε τὸ κύμα ἐπάνω
ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, εἶδα ἓνα πράγμα
ποῦ ἐγυάλιζε... Μοῦ ἐφάνη σὰν ἓνα με-
γάλο κουτί ποῦ το ἔφερνε μαζί του τὸ
κύμα. Θὰ ἔπρεπε βέβαια ἀπὸ τὴν
σπηλιά, ἀλλ' ἀπ' ἐκεῖ ποῖός το ξεύρει
ποῦ το ἐπῆγε ἡ θάλασσα... Ἄν ψάξω-
με, μπορεῖ νὰ το βροῦμε σὲ καμμιὰ
γωνιά... Ἀλήθεια, φοβοῦμαι μήπως τὸ
κακὸ κύμα μᾶς ἐχάλασε τὴν καλαμωτὴ
καὶ μᾶς συνεπῆρε τὰ ξύλα. Θὰ πάγω
νὰ ἰδῶ...»

— Ὅχι τώρα, δὲν σάφινω, εἶπεν ὁ
Γιαννάκης.

— Μιὰ στιγμὴ, καὶ γυρίζω ἀμέσως.
— Ὅχι, σοῦ λέγω, φοβᾶμαι!.. εἶ-
πε μὲ κλάματα ὁ μικρός.

— Καλὰ λοιπὸν... ἡσύχασε... Πη-
γαίνουμε μαζί αὔριο, ποῦ θὰ ἔχῃ φύγῃ
πειὰ ἡ θάλασσα.

Ἐπειτα ἄρχισε νὰ πίπτῃ βροχὴ τό-
σον ραγδαία, ὥστε τὰ παιδιὰ ἀναγκά-
σθησαν νὰ μείνουν εἰς τὸ σπῆλαιον ὅλην
τὴν ἡμέραν. Ἐκεῖ ἐδιάβασαν, συνωμί-
λησαν καὶ ἐπαίξαν διάφορα παιχνίδια,
ἀκόμη καὶ τὴν τυρλομύγαν... Ὁ Γιαν-
νάκης ἐγέλοῦσε μὲ τὴν καρδίαν του καὶ
ἐφαίνετο ὡς νὰ εἶχε λησμονήσῃ τὰς
συγκινήσεις τῆς πρωίας.

(Ἐπεται συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Α. Ζεννεβράν
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ὁ Ἀδδουλ-Καδέρ, ὁ Πέρσης, μᾶς
συγκινεῖ βαθύως διὰ τῆς φιλαληθείας,
τὴν ὁποίαν ἐδειξε κατὰ τὴν παιδι-
κὴν του ἡλικίαν. Ἰδοὺ ἡ ἀπλὴ καὶ
ὠραία αὐτὴ ἱστορίκ. Διηγεῖται πρῶτον ὁ
Ἀδδουλ-Καδέρ ἐν ὄνειρον, τὸ ὅποion
τον ἔκαμε νὰ παρακινήσῃ τὴν μητέρα
του νὰ του ἐπιτρέψῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ
Βαγδάτιον καὶ ν' ἀφιερωθῇ εἰς τὸ ὅ-
τι οὐ τὴν λ α τ ρ ε ῖ α ν. Ἐ-
πειτα ἐξακολουθεῖ ὡς ἐξῆς:

«Τῆς εἶπα, τί εἶχα ἰδῇ εἰς τὸν ὅ-
πνον μου καὶ ἐκλαυσεν» εἶπεν ἔλαθεν
ἀπὸ ἓνα σεντούκι ὀγδοήντα χρυσᾶ νομί-
σματα καὶ μου εἶπεν, ὅτι, ἐπειδὴ εἶχα
ἀδελφόν, τὸ ἥμισυ μόνον τοῦ ποσοῦ τού-
του ἦτο ὅλη ἡ περιουσία μου. Μ' ἔθαλε
νὰ ὀρκισθῶ, ὅταν μοῦ το ἔδωκεν, ὅτι
ποτὲ δὲν θὰ εἶπῶ ψεῦμα, καὶ ἔπειτα μ'
ἀπεχαιρέτισε λέγουσα: «Πήγαινε, παιδί
μου, σ' ἐμπιστεύομαι εἰς τὸν Θεόν, δὲν
θὰ ξαναἰδωθοῦμε ἕως τὴν ἡμέραν τῆς
Κρίσεως». — «Ἦρχισα τὴν πορείαν κα-
λὰ, προσθέτει ὁ Ἀδδουλ-Καδέρ, ἕως
ὅτου ἐφθάσα κοντὰ εἰς τὸ Χαμαδάν, ὁ-
ταν τὸ κεράνιόν μας συνήντησε ἐξ ἐ-
ρίππου ληστὰς, οἱ ὅποιοι ἄρχισαν νὰ
μᾶς παίρνουν ὅ,τι εἶχαμεν. Ἐνας ἀπ'
αὐτοῦ μ' ἐρώτησε τί εἶχα μαζί μου;
«Σαράντα χρυσᾶ νομίσματα, εἶπα, εἶνε
ραμμένα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ πουκάμισό
μου». Ὁ ληστὴς ἐγέλασε σκεφθεὶς βε-
βαίως, ὅτι τὸν ἐπερίπαζα. «Τί ἔχεις
σοῦ;» μ' ἐρώτησεν εἰς ἄλλος. Τοῦ ἐ-
δωκα τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν. «Ὅταν ἐ-
μοῖραζαν τὰ λάφυρα, μ' ἐκάλεσεν ὁ ἄρ-
χηγός των εἰς ἓν ὕψωμα, ὅπου ἐστέκε-
το. «Τί ἔχεις σὺ ἐπάνω σου, παιδί μου,
μ' ἐρώτησε.» «Τὸ εἶπα σὲ δυὸ ἀπὸ τοὺς
ἀνθρώπους σὰς πρὸ ὀλίγου» ἀπάντησα.
Ἐγὼ σαράντα χρυσᾶ νομίσματα ραμ-
μένα βαθύως μέσα ἀπὸ τὸ πουκάμισό
μου». Διέταξε νὰ μου το βγάλουν, τὸ
ἐξέσπισαν καὶ εὐρήκαν τὰ χρήματά μου.
«Καὶ πῶς, μοῦ εἶπεν ἐκπληκτικὸς, ἀπε-
φάσις νὰ ὀμολογήσῃς ἔτσι εὐκολὰ
πράγμα, ποῦ ἦταν τόσο καλὰ φυλαγ-
μένο;» — «Ἐπειδὴ, ἀπήντησα ἐγώ, δὲν
θέλω νὰ πατήσω τὴν μητέρα μου, εἰς τὴν
ὁποίαν ὀρκίσθη, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ εἶπῶ
ψεῦμα». — «Παιδί, ἀπεκρίθη ὁ ληστής, σὺ
νὰ ἔχῃς τέτοιαν συναίσθησιν τοῦ καθῆ-
κοντός σου πρὸς τὴν μητέρα σου, εἰς
αὐτὴν τὴν ἡλικίαν, καὶ ἐγὼ νὰ εἶμαι
ἀναίσθητος εἰς τὴν ἡλικίαν μου διὰ τὸ
καθῆκόν μου πρὸς τὸν Θεόν; Δός μου
τὸ χερί σου, ἄθωο παιδί μου, νὰ ὀρκι-
σθῶ μετάνοιαν ἐπάνω σ' αὐτό». Καὶ το
ἔκαμε. Οἱ σύντροφοί του ἐξεπλάγησαν
πολὺ μὲ τὴν σκηνὴν αὐτήν. «Ἵπῃρ-
ξες ὁ ἀρχηγός μας εἰς τὴν ληστείαν,
εἶπαν εἰς τὸν ἀρχιληστήν, ἔσο τοιοῦτος
καὶ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς» καὶ ὅλοι
ἀμέσως, κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀρχι-
γοῦ των, ἔδωκαν ὀπίσω εἰς τοὺς συνο-
δοιπόρους μου τὰ λάφυρά των καὶ ὀρ-
κίσθησαν μετάνοιαν ἐπάνω εἰς τὸ χερί
μου.»

ΦΙΛΙΣΤΩΡ ΠΟΛΥΓΩΣΣΟΣ

Μάρτης! Ἐξ ἡ μουρμούρα! Ἐξ κ' ἡ κασιποδιά!
Ρίξτε ἀπ' τὰ παράθυρά σας τῆς σπασμένης σας κανάτας,
Νά! π'ρασίניσαν οἱ κάμποι! τρέξτε εἰς τὸ βουνό, παιδιά,
καὶ γεμίστε τὴν ποδιά
μὲ βιολέτες μυρωδάτες.

Μάρτης! Μάρτης! Τί 'λιακάδα! Παγ' ἡ μαύρη συνεφιά!
Ἀκούσε! μέσ' εἰς τὰ λαγκάδια περδικούλες κακκαρίζουν!
Ἀναστήνεται ὁ κόσμος! Τί ζωή! Τί ζωγραφιά!
καὶ μὲ πόσῃν εὐμορφίᾳ
ἡ πορτοκαλλίε ἀνθίζουν!

Μάρτης! Μάρτης! Κι' ἂν θυμῶνῃ ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ φορά,
τὸ πρῶτ' ἂν κατσουφιᾷ, μὰ γελᾷ τὸ μεσημέρι
καὶ τὰ χελιδόνια φέρνει, ποῦ μᾶς λέγουν ζωηρά:
ἡ Λαμπρή, — ὦ τί χαρά!
ἦλθε καὶ τὸ καλοκαίρι!

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

